

Stor brunbjörn sågs i älgdrev i Gunnarskog

En av drevkarlarna i Silvergruvans jaktlag i Gunnarskog, Wollmar Fallgren, mötte en björn i måndags! På ett avstånd av 20—25 meter kom den stora bruna björnen lufsande.

— Det var en fantastisk syn att se björnen ta sig fram över Enmyren, berättar Wollmar Fallgren.

På kvällen samma dag återvände han till myren med en jaktkamrat och AN:s reporter. Det fanns tydliga avtryck i mossan av björnlappar.

Först hade björnen travat i relativt lugnt tempo över myren, men när Wollmar började hojta blev det fart och galopp.

Blev han rädd efter det oväntade mötet?

— Jag möter gärna björnen en gång till, men då ska jag ha med kameran!

Se artikel sista sid.



Älgjägaren Wollmar Fallgren stötte ihop med en björn i Gunnarskog. Här studerar han avtrycket av björnlappen. (Spåren förstärkta med vitt mjöl före fotograferingen).

Stor brunbjörn kom mitt i ett älgdrev

En älgjägare i Gunnarskog trodde knappt sina ögon när det kom en björn travande rakt framför honom! Jägaren gick längst ut på vänsterflygeln av ett älgdrev. När han kom ut på myren stannade han för att lyssna hur långt de andra drevkarlarna hade kommit. Då brakade det till i skogen framför

honom...

Först trodde Wollmar att det var en älg som var på väg ut på myren, men han fick se en märklig syn. En stor brunbjörn kom lufsande. Inte alltför fort, men tydligt skrämmd av älgdrevet. Wollmar stod bara 20-25 meter från björnen när den passerade över myren.

—Det var en fantastisk syn att se hur vig den var. Inga klumpiga språng utan nästan som en katt trots att den måste väga minst 100 kilo.

—Blev du aldrig rädd när björnen kom så nära? Det enda som skiljde er åt var lite glesa småtallar. På en myr kan en människa inte springa fort, om det skulle bli aktuellt.

—Rädd? Nej inte det minsta. Det var en fantastisk syn! Solen sken rakt på den bruna fina pälsen. Björnen kunde inte hört mig för jag stod stilla och lyssnade. Vinden kom från björnen mot mig och om den tittat mot mig hade solen bländat, säger Wollmar Fallgren.

Det här hände på Enmyren, som ligger nordväst om Tobol i Gunnarskog. Jaktlagt består av tre hemman, Tobol, Gryttvål och Öjenäs, men man har antagit det gemensamma namnet Silvergruvans JVO. Jaktlaget består av ca 40 jägare varav somliga kommer från Norge, Tyskland, Stockholm och Göteborg. Den här dagen blev det björn-snack i stället för älg-dito.

—Först visste jag inte om jag skulle berätta att jag sett en björn, säger Wollmar. De andra jaktkamraterna kanske inte skulle tro mig. Så var det ju när vargen kom till de här trakterna.

BJÖRNSPÅR BEVISET

Wollmar berättade först bara att han sett ett märkligt djur efter det att drevet var klart. Mer ville han inte säga först.

—Har du sett en björn? frågade en av jaktkamraterna direkt.

Det visade sig att en annan jägare i samma jaktlag hade upptäckt ovanliga spårstämplat redan under jaktlagens första drev och frågat några andra: "Kan det här vara björnsår?"

Wollmar hade ingen aning om den upptäckten när dagens andra drev startade.

—Det hade varit underbart om någon mer hade sett björnen, men här kom den i alla fall. Är det här björnsår eller någonting annat.

Förutom AN:s reporter har även Morgan Norrby, Tobol, följt med Wollmar ut på Enmyren. Solen har redan börjat försvinna över horisonten och det börjar skymma. Vi undersöker myren just där Wollmar gjorde sin märkliga observation.

—Här är det kraftigt nedtrampat, säger Morgan Norrby.

Det är inte älgspår. Bredare, jämnare nedtrampat och bredare i framkant. Definitivt inga avtryck av en stövel som suttit på en mänsklig fot. Ett spår på en myr, där markytan består av mossa och lite gräs, ger inga tydliga avtryck, men Wollmars berättelse styrks till fullo.

FRÅN TRAV TILL GALOPP

Han hade tidigare berättat att han hojtade till björnen strax efter det att den passerat. Detta påstående, att björnen började galoppa med bakben respektive framben parvis, styrks av spåren. Det är kraftigare spår och olika avstånd mellan spåren. Bakbenens spår är bredare isär och mycket kraftiga spår. Tidigare hade björnen "tassat" fram och spåren var mera regelbundet placerade.

Solen försvinner alltmer bakom horisonten. Två av medlemmarna i det lilla sällskapet beklagar detta faktum. Den tredje skulle gärna fortsatt spårningen om det funnits ett gevär inom räckhåll. Tidigare på dagen hade det varit bättre med en kamera, men om björnen skulle återvända samma väg vore det inte hälsosamt att invänta att

objektet hamnar inom fotoblixens räckhåll.

Spårstämplat, preparerade med vitt vetemjöl, är förevisade. Vi återvänder till bilens trygga hägn.

Både Wollmar och Morgan har redan beslutat att de ska fortsätta spårandet så fort tillfälle ges. Wollmar berättar att han ska ta med en kamera, liksom Morgan, men han gör ett litet tillägg.

—Troligtvis tar jag med geväret också.

Förhoppningsvis får de bara användning för kamera, om inte björnen återvänt norrut. Den kan även ha fortsatt till Eda kommun. Gränsen mellan Arvika och Eda löper bara ca en kilometer från den plats där björnen observerades och den sprang i västlig riktning.

NISS ERIC ERIKSSON



De här två jägarna, Morgan Norrby och Wollmar Fallgren vill "skjuta" björnen, men i första hand med kameraskott. Ingen av dem var rädda för att björnen skulle återvända.